

Troyat: CUKROVÁ HORA – 8. kapitola:

Na chodbe bol veľký frmol. Službu mal práve Martin s malým Samkom. Na vedľajšej izbe sa im zdalo, že rajónisti odflákli umytie podlahy, preto celej izbe vyhlásili požiarne poplach. Pre ubytovaných to znamenalo, že musia všetko zariadenie vynosiť pred budovu v čo najkratšom čase. Zväčša sa jednalo o 20 minút. Po tomto čase musela ostať miestnosť úplne prázdna, tak všetko, čo malo ruky a nohy, vynášalo z izby nábytok. Samozrejme, že to spôsobilo hluk na chodbe, na čo vyliezli aj ostatní inštruktori a nadšene na chudákov nosiacich ťažké kovové posteľe pokrikovali a poháňali ich. Dobré sa na tom bavili, preto nemohli nedopriať takú skvelú zábavu aj ostatným chovancom, načo vyhlásili požiarne poplach na celej rote, čím na chodbe vznikla zápcha, chaos a veľmi sa to vynášanie spomaľovalo. Inštruktori to chceli urýchliť, tak prikázali na izbách pootvárať okná a všetko, čo sa nedalo rozbiť, prikázali vyhadzovať von. Boli ako vo vytržení. Rozmiestnili sa strategicky po rote, nadšene kričali, vrieskali a pískali. Ten, kto sa motal okolo nich, schytil facku, tatrunku, kopanec do vajec, či do zadku, dvadsať klikov, alebo iné povzbudzovadlo. Aby bol chaos dokonalý, pridali k požiarne poplachu ešte aj šatne, načo sa pomedzi posteľe na chodbe tlačili aj chalani nesúci skrinky, z ktorých inštruktori samozrejme najprv vyhádzali všetky veci, a náramne sa na tom zabávali.

Samozrejme, že ani mňa nenechali bez povšimnutia, a hneď ma do požiarneho nácviku zapojili, čo bolo na jednej strane dobre, pretože som nemal čas premýšľať o tom, čo bolo predtým, a už vôbec nie o tom, čo bude potom. Marek nabral vodu do vedra a s pokrikom, že on nás, teda „tie svine špinavé“, naučí poriadku, vylial tú vodu na chodbu pod nohy pachtiacim sa nosičom, čo samozrejme spôsobilo to, že nám to nosenie náramne zhoršilo, pretože sme sa na mokrej dlážke šmykali a padali sme na zem, z čoho mali inštruktori takú zábavu, až sa váľali od smiechu. Zo začiatku boli chovanci nasratí a

len mlčky plnili príkazy, neskôr sa už kde tu niekto našiel, kto zapičoval, no nakoniec sme už zistili, že to nemá zmysel a poddali sme sa tomu. Naozaj sa v tejto situácii nedalo nič iné robiť, len sa na tom tiež začať smiať, pretože to bola naozaj taká absurdita, pri ktorej sa nič iné ani robiť nedalo.

Niektorí z inštruktorov vyhlásili do toho nástup na rajóny, tak tí chalani, čo mali v ten deň službu, k nemu ihneď pribehli s handrami a metlami a začali tú vodu z podlahy utierať. Samkovi sa to veľmi nepáčilo, asi sa mu zdalo, že sa netvária dosť čistotne, preto zobral vedro s mazlákom a začal im ten mazlák záchodovou kefou frkať všade po chodbe pomedzi splašený dav. Nápad s vodou sa zapáčil aj Dušanovi, tak utekal do umyvárky naplniť ďalšie vedro, aby do tej čvachtanice svojou troškou prispel. Pridal sa aj Martin a Ernest, no ten už nelial vodu pod nohy, ale rovno na nás. Stál vo dverách kúpeľne, každého, kto išiel okolo, obliat a kričal, že to je občerstvovacia stanica, aby sa nám motory nezavarili. Štefanovi bolo zrejme ľúto, že nič vtipné nevymyslel aj on. Nič lepšie ho nenapadlo, ako prísť k hydrantu na chodbe, rozbaliť hadicu a pustiť vodu plným prúdom a ním nás zrážať zo schodov s tým, že „on ten bordel vyčistí.“

Celé to stopol až Igor. V poslednej chvíli pred katastrofou, pretože Samo už držal v ruke práškový hasiaci prístroj, ktorý samozrejme mienil použiť, a to by sme sa toho bordelu z neho nedoupratovali nikdy, za čo mu buď večná sláva na výstaviach. Igor im prekazil zábavu v najlepšom, tak aspoň inštruktori vyhlásili požiarny poplach aj na svojej izbe a nechali sa vyniesť s nábytkom ležiaci na posteliach. Pred budovou nám oznámili, že sme to v časovom limite samozrejme nestihli, no a pre pokročilú dobu si to už v ten deň zopakovať nemôžeme, no ubezpečili nás, že nácvik bude prebiehať niekedy v náhradnom termíne, na čo nám všetkým veľmi odľahlo. Inštruktori nám dali dve hodiny, aby sme všetko dali do poriadku, kedy si to dôkladne skontrolujú. Nechali nás tam samých a všetci niekam odišli. Asi do bufetu, pretože ten svoj kutloch si nechali vyniesť na dvor. Bilancia dnešnej akcie, dva vytknuté členky, jedno zápästie, monokel a jeden zlomený zub.

Až teraz som si všimol Kamila. V tom cirkuse som vôbec nezaregistroval, kedy sa do toho celého zapojili po návrate zo skladu. Stretli sa nám pohľady a Kamilova tvár sa rozjasnila. Rýchlo som odvrátil zrak a pokýval hlavou, aby som mu naznačil, že teraz to nie je veľmi vhodné, a dúfal som, že to pochopil. Samozrejme, že to nepochopil, a začal sa predierať davom za mnou. Najprv som chcel zdúchnuť, no nakoniec som vyrazil oproti nemu. Videl som, ako sa každým krokom jeho úsmev na tvári zväčšuje, no o to bolo väčšie jeho prekvapenie, keď som pri ňom nezastal, ale drgol som do neho plecom, až ho odsotilo na bok, no stihol som mu šepnúť slovo „večer“ a pokračoval som ďalej preč od neho.

Upratovanie nemalo konca, všetko bolo mokré. Niektorí chalani mali mokré aj matrace a deky a samozrejme všetko oblečenie. Ja, čo som nemal pošliapané a mokré, to som nevedel nájsť. Niekoľko dní trvalo, kým sme si veci vôbec našli a medzi sebou pomenili. Niektoré sme už nikdy nenašli. Najväčší problém bol asi s obuvou. Chalan, čo mal skrinku o dve ďalej odo mňa, mal dve pravé topánky. Prúser bol, že nikto nemal dve ľavé. To isté bolo aj s veľkosťami. Vymenil som si posteľ s chalanom na opačnej strane izby v rohu, poznal som ho z videnia, pôsobil celkom v pohode, nechcel som, aby mal Kamil za suseda nejakého debila, s ktorým by sa doťahoval o každú maličkosť. Do dvoch hodín sa to upratať nedalo. Upratovalo sa ešte aj po večierke, čo samozrejme ohrozovalo náš plán stretnúť sa na povale, tak som bol z toho hrozne nervózny, aby som nezaspal, pretože som už mal toho na dnes naozaj dosť.

Vytratil som sa na povalu až o pol tretej a prišiel som prvý. Schúlil som sa v kúte na matrac, zapálil som si cigaretu a len som sa tak díval do tmy, svietiac si uhlíkom cigarety na siluety starých skriň. Bola mi zima a všetko ma bolelo. Neviem, ako dlho som spal, ale zobudilo ma, až keď Filip zapálil sviečku.

Uvedomil som si, že Kamil leží vedľa mňa s hlavou na mojich stehnách. Nespál, díval sa na mňa, neusmieval sa. Zbadal, že som precitol, posadil sa vedľa mňa a pobožkal ma.

„Chýbal si mi,“ zašepkal a pritúlil sa ku mne, pohladil ma rukou po hrudi. Prešiel mi tým nechtiac po bradavke, ktorá mi pripomenula, čo som dnes absolvoval. Snažil som sa nezasyčať, no aj tak si to všimol. Chcel hneď vedieť, čo mi je, no len som pokrútil hlavou, nechcelo sa mi o tom rozprávať. Z tmy sa zjavili Adam s Tomášom.

„Skôr sa nedalo,“ Tomáš zalomil rukami na ospravedlnenie a hneď si sadli na matrace. Všetkým to bolo jasné, tak to nikto nekomentoval. Filip sa tajuplne usmieval ako lízatko. To robil vtedy, keď vedel niečo, čo sme nevedeli my. Nedal sa dlho prosiť a vyrukoval s tým.

„Už viem, ako môžeme zrušiť váš zápas,“ zahlásil a usmieval sa ešte viac. Táto veta zaujala nielen mňa, ale všetkých zúčastnených, konečne niečo pozitívne v dnešnom dni, pre mňa teda určite. Filip začal naťahovať. „Celý deň sme to s chalanmi preberali a nemohli sme na nič prísť, preberali sme to aj v sklade, keď sme triedili prádlo, aj keď sme potom sedeli a oddychovali, venovali sme tomu vášnivú diskusiu, Rumanček to nemohol nezačuť. Nakoniec ma ešte zavolať k sebe do kancelárie, aby som mu nalinažkoval zošit. Viete, ako to má na každej strane rozdelené, aby to mohol zapisovať...“

„Vieme, vieme, k veci prosím ťa, za chvíľu bude svitať,“ zahundral Adam.

„No a v tom mi Rumanček povedal, že zápas je zrušený, pokiaľ vyzvaný vyzve do ringu člena rady!“
Ostali sme všetci bez odozvy, akoby sme prepočuli. „Chápete?“ opýtal sa pre istotu, aby sa uistil, či sme to počuli, pretože sa zrejme nazdával, že od radosti vyskočíme z kože. Preto to začal polopatisticky vysvetľovať. „Stačí, keď pred zápasom vyzve Peter do ringu člena rady, a podľa pravidiel má tento zápas prednosť, preto sa ohlásený zápas zruší a...“

Nenechal som ho dohovoriť: „A do ringu vojde člen rady a ten ma tak strieska, že budem rád, keď o dva týždne uvidím na vlastné oči plafón JIS-ky. Tak si to myslel?“ dodal som už nasrato, pretože také niečo som si vedel živo predstaviť.

„Ale čo by ťa strieskal, nie si z cukru, biť sa vieš, a nejakú tú nakladačku si už v živote určite dostal,“ bagatelizoval Filip a tešil sa z toho, čo vymyslel. Pripadal som si ako v zlom sne, pretože všetci jeho nadšenie zdieľali.

„Aspoň ukážeme tým zmrdom,“ vykrikol radostne Adam a dobre, že nevyskočil k stropu. Neveriacky som sa na nich díval, Kamil nehovoril nič, len sa ku mne túlil ako mačiatko a hladil ma. Mne tu asi jedinému niečo ušlo.

„Adam, ty komu chceš ako čo ukazovať? Prehovoril som celkom vážne. Pokiaľ viem, v ringu budem ja a jediný, kto je člen rady, je Igor. Ten Igor, ktorý mi každý deň dáva tak zabrať, že sa bojím večer zaspáť, aby som sa neprebudil do ďalšieho dňa, v ktorom to bude ešte horšie.“

„Aspoň mu to budeš môcť konečne vrátiť,“ s úsmevom skomentoval Filip a všetci sa z toho tešili a pritakávali mu. Videl, že mi je z tej predstavy naozaj zle, preto prišiel ku mne, sadol si vedľa mňa, položil mi dlaň na plece a ticho povedal. „Neboj sa, všetko som premyslel, všetci si prídeme na svoje, aj ty, aj Igor budete spokojní. Romanovský mi otvoril oči a vysvetlil mi, ako to tu chodí. Dávajte pozor!“ zvolal hlasnejšie, aby všetci stíchli. „Viete, čo sa v Cukrovej hore najviac cení?“

„Alkohol?“ zvolal Adam a všetci sa zasmiali.

„Nie,“ odpovedal Filip celkom vážne, „alkoholu tu môžeš mať, koľko chceš, avšak na to, aby si ho mohol mať, potrebuješ peniaze, keš, chápeš? A kto má keš, tak ten má všetko ostatné, po čom mu len srdce piští. Je tu pár spôsobov, ako si ich tu chovanci vedia zohnať. My sme si už jeden spôsob našli, to je Rumanček, nejakú tú stovku už u neho uloženú máme. Druhý náš zdroj bude bufetárka. Je to stará kšeftárka a nič jej netreba dlho vysvetľovať, pokiaľ jej z toho niečo „kápne“. Tú si zoberieš na starosť ty, Peter. Poviem ti presne, čo urobíš. Aby sa kšefty hýbali, budeme potrebovať niekoho v kuchyni. Tomáš, budeš sa zajtra pýtať do zmeny do kuchyne a posledné, kde musíme mať nejaký kontakt, je ošetrovňa, tam pôjde zajtra Adam.“

„To je všetko pekné, ale čo to má spoločné so zápasom?“ už som bol naozaj rozčúlený.

„Vydrž, dôjde aj k zápasu,“ usmieval sa ako prasknutá dyňa, „pri každom zápase sa totižto vyberajú stávky. Stávkovať sa bude na všetko, cigarety, keksy, polievky..., ale to je pre malé deti. Nás budú zaujímať hlavne peniaze. No aby sme to mohli s peniazmi rozbehnúť, musíme ich najprv dať do obehu

a veľa času na to nemáme. Zápas bude o týždeň v nedeľu. Igor potrebuje prachy, je to tak? A my mu tie prachy zarobíme.“ To ma už naozaj dožralo.

„Myslíš si, že Igor to nechá len tak, keď ho vyzvem do ringu? Bude to brať ako podraz, že mu vzdorujem, a keď bude po všetkom, stiahne z nás kožu, zo mňa teda určite, nareže ju na pásiky na mojom chrbte a urobí si z nej záves do dverí. Pozri, čo mi dnes nasadil!“ stiahol som si trenky a ukázal im klietku, ktorá ma riadne tlačila. „Bradavky mám také boľavé, že sa ich nemôžem ani dotknúť, na zadku nemôžem sedieť a v podstate nemôžem poriadne ani chodiť, mám zakázané do zápasu na teba čo len pozrieť, nikto nás spolu nesmie vidieť, a ty si myslíš, že to nechá bez povšimnutia, keď mu urobíme toto? To nieže mňa si podá, to je jasné, ale podá si vás všetkých a Kamila o to viac, pretože vie, že by mi tým ublížil najviac!“ To už som skoro kričal. Filip sa na mňa díval a čakal kým skončím.

„Práve preto, aby sa to nestalo, mu to všetko pred zápasom povieš,“ dodal a zapálil si cigaretu.

„Tebe v tej hlave načisto jebe,“ povedal som už tichšie, ale tak ma vytočil, že som radšej odišiel. Zastavil som sa v kúpeľni, aby som si opláchol tvár. Myslel som, že mám kamošov, no bolo mi ľúto, ako veľmi som sa sklamal. Filip sa chce jednoznačne presadiť. To som od neho nečakal, že pôjde aj cez mŕtvoly, a tá prvá mŕtvola, na ktorej si urobí kariéru, budem práve ja. Od jedu som sa na posteli prehadzoval, ani zaspať sa mi nedalo. Bol som nasratý aj na Kamila, že celý čas nič nepovedal, len tam tak sedel, tisol sa na mňa a zbožne pozeral ako polepetko. To keby som sa s ním aj v tom ringu bil, to by bolo presne to isté. Ved' jeho sa ani udrieť nedá, keď na mňa takto pozerá ako šteniatko z krabice. Už len čakám, kedy mi začne lízať nos. Toho len hladkať po brušku. Po tom jeho peknom brušku... Keď on ešte aj ten pupok na bruchu má tak roztomilý. Bože, ako by som ho teraz objal. Jasne, prídem k Igorovi a poviem, vieš čo, Igor, tak my sa s Kamilom odmietame biť, vyzývam teda na férovku teba a

ako člen rady to nesmieš odmietnuť. Ešte by som to ani nedopovedal a takú by som dostal päšťou medzi oči, že by som vybral dvere z pántov. Alebo ma v tom ringu tak strepe, že si budem zbierať zuby polámanými prstami. Ale zase ako povedal, on tie prachy potrebuje a je mu jedno, ako ich získa. Ved' to, že jemu je to všetko úplne jedno. Keď nebude, ako on chce, kľudne ma nechá zdochnúť a ešte sa na tom bude aj zabávať. Ale nenechal by. Dnes som to videl, veľa nechýbalo a už by ma pobozkal. Viem, že ku mne niečo cíti, nechcem si to priznať, ale aj ja k nemu. Preto vlastne zo seba robím hrdinu a nechám si so sebou robiť všetky tie veci. Predvádzam sa, aby mal radosť, aký je Boss. Ved' ja ho v podstate balím, robí mi dobre, že ma chce. No to asi nie, len sa ho bojím a chcem, aby mi dal pokoj a bol spokojný, aby som mu nedal dôvod sa nahnevať, aby to nebolo ešte horšie. Už aj tak na mňa všetci zazerajú a počul som, ako si pošuškovájú. Je mi to jedno, len nech neublíži Kamilovi. Nech ubližuje len mne. Žiarlil by som, keby si miesto mňa vybral Kamila? Kamilovi dá pokoj, Kamil nič nevydrží. To zase nie, že by bol Kamil nejaký centliak, ale on okolo seba roznáša takú dobrú energiu, je ako svetlo, jemu nesmie nikto ubližovať. Nedovolím to. Takto mi to behalo v hlave ako motor.

Neviem ani, ako som zaspal, no viem presne, ako som vstal. Môj prvý pohľad smeroval na Kamilovu posteľ, no ten v nej už nebol, čo som bol nakoniec aj rád. Po raňajkách nám inštruktori s veľkým pátosom oznámili, že už prišiel ten čas, kedy si aj niektorí z nás zaslúžia aj odmenu, tak večer prečítajú prvé mená chovancov, ktorí budú odmenení. Bolo mi jasné, že mňa sa to určite netýka. Znepokojila ma správa, že Kamil sa má ihneď dostaviť k veliteľovi roty. Evidentne bol z toho rozrušený aj Martin, pretože išiel s Kamilom hneď na šatňu, aby dozrel, ako sa prezlieka a nebola na ňom jedna chybička, ktorú by si veliteľ roty určite všimol, a následky by si neodniesol len Kamil, ale všetci inštruktori.

Na fajčiarke som prišiel k Filipovi a ticho som povedal: „Idem do toho.“ Neviem ani sám, čo to zo mňa vyšlo, sám som bol prekvapený, keď som to začul, a v duchu som si pomyslel, že mi asi klesol cukor,

alebo mi už načisto jeblo, no nedalo sa to vziať späť. Očakával som nejaké ovácie, alebo podpichovačné reči, no Filip len prikývol a ticho povedal: „Všetko ti vysvetlím.“

Moja úloha bola ísť do bufetu a spraviť s bufetárkou obchod. Kšeftuje s chovancami už roky, akurát ju musím presvedčiť, aby začala aj s nami. Bola to manželka zástupcu veliteľa, ale doma bola veliteľom ona a do kšeftu si nenechala hovoriť. Filipov plán bol taký, že sa dohodneme s kuchárom a niektoré veci, ktoré fasujeme k jedlu, predáme v bufete, aby mala bufetárka na tom zisk a ona si to predá v bufete. My budeme mať hotovosť a za ňu môžeme neskôr rozbehnúť iné aktivity. Veľmi som z toho nadšený nebol, neviem kšeftovať, no aj keď Filipov nápad bol šialený, nič lepšie nikto nevymyslel, tak som si povedal, že to teda skúsim, veď nič horšie sa stať nemôže, len to, že z toho nebude nič, alebo práúser.

Vytratil som sa do bufetu ešte doobeda, hneď ako sme dorobili na rote poriadok. Bufet bol našťastie prázdny. Lujza, tak sa bufetárka volala, sedela na stoličke za pultom, ruky mala pri tele, opierala sa o pult lakťami a cez ruky mala položené obrovské prsia v červenom pulóvri, čo ich objem ešte viac opticky zväčšovalo, a čítala časopis položený na pulte. Veľmi dobre si uvedomovala svoje prednosti a rada to využívala. Nebola nijako extra pekná, no podľa toho, ako vždy vystupovala, patrila k tým ženám, ktoré si myslia, že jediná dôležitá vec na žene sú veľké kozy, a čuduj sa svete, na niektorých chalanov to naozaj platilo, pretože k nej chodili radi, len preto aby sa pozreli, a ona si ich rada nechala obzerať.

„Čo ti dám?“ oslovila ma a ešte viac ich vypučila pred seba. Pozdravil som.

„Ja,“ zakoktal som sa, tie prsia boli naozaj tak veľké, že aj mne na nich stále behali oči, „viete, fasujem v jedálni Horalky a ja sladké nejem, tak sa mi nazbierali v skrinke a prišiel som sa opýtať, či by som vám ich nemohol doniesť a vymeniť za niečo iné, čo mám radšej,“ vysúkal som pomaly zo seba. Zadívala sa na mňa tými veľkými hlbokými zelenými očami, aké mávajú krčmárky v tých najväčších pajzloch a z ktorých padajú sánky a vstávajú vtáky a na ktoré po nociach myslí rukou ne jeden chovanec. Čo sa mňa našťastie netýkalo, ale hrala to na mňa dobre, asi mi aj zahoreli uši, no nižšie sa to u mňa nedostalo. Zagúľala nimi, vytiahla zpod prs ruku, otočila stranu na časopise a ruku vrátila späť. Začala s tým, že to ona nemôže, že to by ju vyhodili a podobné oblbovačky, no nepovedala, že nie. Ešte chvíľu robila drahoty a nakoniec sa akože mimochodom opýtala:

„Koľko máš tých horaliek?“ Neviem ani, odkiaľ som to číslo nabral, ale vyhrklo zo mňa:

„Päťsto.“ Nepohla ani brvou, hrala kamennú tvár, no oči ju prezradili. Chytila sa. Rozšírili sa jej zreničky a ja som vedel, že ju mám na lopate. Čo by som teda miesto toho akože chcel, keď mi horalky nechutia. Znova dostala jednoslovnú odpoveď:

„Peniaze.“ Znova to na mňa začala skúšať, dokonca mi pripomenula, že chovanci predsa peniaze mať nesmú, že by ma mohli prísne potrestať, a aj ona by z toho mala zle a podobne. Vedeli sme dobre, že z veľkoskladu ich nakupuje po dve tridsať a predáva ich po štyri. Začali sme vyjednávať o cene. Začal som na 2,20, ona hodila 1,30, chvíľu sme sa ešte preťahovali, no nakoniec sme sa dohodli na 1,60 za kus a tľapli si, tak nech to teda večer prinesiem.

„Ty si zošalel, 500? Odkiaľ zoženieme 500 horaliek?“ zozelenel Filip, keď som mu oznámil výsledok.

„Nič to, do večera to zoženieme.“ Tomu som ale sám neveril. Filip zbehol do kuchyne za Tomášom, aby vedel, čo má zháňať. Varil tam kuchár, volal sa Karol, bol veľmi spoločenský, rád si vypil pri akejkolvek príležitosti. Rumanček nám dal pre neho pollitrovku rumu, to z toho, čo sme si u neho zarobili. Pred obedom po návrate chalanov sme všetkých obišli a vyzbierali od nich všetky Horalky, čo mal kto kde odložené. Povedali sme im, že sme zohnali na ne kupca, ktorý za to zaplatí. Spísali sme si každého kto dal a koľko dal. Medzi chalanmi sme vyzbierali 147 horaliek, už sme ich potrebovali len 353. Trpeli sme, čo vybaví Tomáš.

Adam mal najhoršiu úlohu. Spomínal, že keď ležal na ošetrovni s natrhnutým zadkom, išiel tam po ňom jeden mladý zdravotný brat, ale ona to bola skôr sestrička s vajcami. Adam najprv protestoval, ale nakoniec pristal na to, že toho chalana namotá a zoženie všetko, čo by sa dalo dobre predať.

„Dobre teda, obetujem sa!“ vyhlásil nasrato a išiel splniť misiu. Vrátil sa pred obedom. Mal plnú igelitku rôznych liekov od bolesti, antibiotiká, proti kašľu, na kašeľ, na spanie, vitamíny, aj proti hnačke, maste od výmyslu sveta, a hlavne trojkilové vedro vazelíny, ktorá začala byť nedostatkový tovar.

„Tu to máte a na nič sa ma ale nepýtajte.“ Bachol to na posteľ a odišiel na umyvárku vypláchnuť si hubu. Tomáš to nosil na etapy. Niečo ukradol, niečo dostal. Štangľu salámy, trojlitrový pohár uhoriek, trojlitrový pohár horčice, trojlitrový pohár slivkového kompótu, plato paštéky majka, desať kilové vrece cibule, tridsať vajec, päť litrov oleja, bok slaniny, dva metre špekačikov, dva litre majonézy, šesť makovníkov, vedro marmelády, bedničku citrónov, liter octu, celú tlačenu, päť kíľ párkov, 3,5 kila

narezanej šunky, litrovú konzervu paradajkového pretlaku, to mu už Filip povedal, aby trocha pri tom rozmýšľal, a dve krabice horaliek. Horalky boli balené po sto kusov, čiže aj tak nám stále chýbalo 153 horaliek, aby sme mali sľubovaných 500.

„Tomáš sa stará, Tomaš má,“ zahlásil s úsmevom chronicky známou vojenskú vetu, ktorú si modifikoval na seba, „ešte dve krabice som schoval za sklodom s uhlím, lebo by som ich neodniesol. Musíte mi s tým pomôcť, ale rýchlo, aby nám to niekto neukradol.“ Išiel s ním teda Filip. Tomáš toho nazvláčal toľko, že sme si sadli a zúfalo na to hľadeli, čo s tým budeme robiť. Napchali sme to zatiaľ pod posteľ, aby to niekomu neklalo do očí. Rozhodli sme sa, že niečo si necháme, a niečo skúsime predať bufetárke, len čo sa zotmie, aby nás s tým niekto nevidel. S dnešným dňom sme boli spokojní. Pred večerou prišiel aj Kamil. Len sa tak na mňa potajomky usmial. Bol som rád, že ho aspoň vidím. Po večeri nás nechali sedieť na miestach. Dušan sa postavil a začal cinkať vidličkou o pohár, aby sme stíchli.

„Prišiel deň, kedy sme sa s ostatnými inštruktormi dohodli, že už je čas, aby sme vás začali aj odmeňovať, pretože poniektorí z vás si to už zaslúžia. Každý deň takto po večeri prečítame mená tých, ktorí budú odmenení a ktorých z pomedzi vás vyberú vaši inštruktori podľa vlastného uváženia. Tí, ktorých mená prečítam, si nastúpia sem k stene pred výdajné okienka, tak aby ich všetci dobre videli.“ Prečítal zoznam asi dvadsiatich chovancov. Samozrejme nikto z našej partie tam nebol. Odmeňovanie prebiehalo nasledovne trápny spôsobom. Najväčšia odmena pre chovanca je, že mu inštruktori dovoľia si vyhoniť. Nikto ale netušil, že to bude prebiehať práve takto. Všetci si museli spustiť gate na kolená a zobrať vtáka do ruky. To by nebol úchylný Ernest, aby to nevyužil a neskontroloval „osobnú hygienu“, či im z popod predkožky nevyletujú mäsiarky, ako to vtipne okomentoval. Dostali päť minút na to, aby sa vystriekali, ak by to niekto nestihol, bralo by sa to tak, akože si honil niekde bez dovolenia a večer by dostal miesto výstreku desať rán trstenicou. Samozrejme, že inštruktori poctivo

merali čas. Celé teátro sediaci chovanci povzbudzovali burácajúcimi pokrikmi a posledných desať sekúnd často odrátavali unisono. Po skončení Ernest skontroloval, či niekto nepodvádzal, teda či nepredstieral výstrek, a vtáka im láskavo dovolili utrieť si do ľavej ponožky, samozrejme aj so semenom vystriekaným na zem, ktorú si museli znova obuť. Väčšiu trápnosť som nevidel ani v kine. Nikdy by som nepredpokladal, akú bude mať toto u chovancov popularitu a ako nás to neskôr dokáže rozdeliť a pošťvať proti sebe. Pokiaľ nás inštruktori len trestali, celá rota sme držali pokope, pomáhali sme si jeden druhému, no od tejto chvíle, čo nás začali odmeňovať, aj keď takýmto potupným spôsobom, niektorí z nás ukázali svoje pravé charaktery a inštruktori to veľmi radi využívali.

Po večeri sme mali čo robiť, aby sme všetko nenápadne, no nenápadne podľa možnosti samozrejme, odniesli do bufetu. Išli sme poza budovy, skrývali sme sa v kríkoch, aby nás nik nevidel a všetko sme preniesli k zadnému vchodu bufetu, kde bola vykladacia rampa. Ja som nakoniec obehol celý komplex budov, aby som v bufete mohol Lujze povedať, že už sme tu. Prešli sme bufetom k zadným dverám. Odomkla.

„Koľko toho máte?“ opýtala sa asi len preto, aby nebola ticho. Rozprávala rada.

„547,“ rýchlo som odpovedal. Očividne sa jej to páčilo.

„Dajte to dnu,“ povedala a ustúpila od dverí. Presunul som krabice z rampy za dvere a vyložil ich na stôl.

„Takže po 1,20 sme hovorili?“ skúšala ma.

„Po 1,60, pani vedúca,“ usmial som sa.

„Hej, hej, po 1,60, zabudla som.“ Určite si nezabudla, ty krava, pomyslel som si a ďalej som sa na ňu milo usmieval.

„Pani vedúca, máme ešte nejaké potraviny, ktoré už určite nespotrebujeme, mali by ste záujem?“
Spozornela.

„Kde to máte?“ opýtala sa unudene, no bolo cítiť, ako sa teší z dobrého kšeftu.

„Tu vonku,“ odpovedal som rovnakým tónom ako ona.

„No tak to doneste dnu, keď ste to už priniesli,“ rozhodla. Otvoril som dvere a zašepkal som do tmy. Chalani začali rýchlo zvláčať tovar do vnútra. Rozhodli sme sa nakoniec, že jej to odnesieme všetko, nechali sme si akurát slivkový kompót, lebo na tom Tomáš trval. A vrece cibule.

„To až toľko?“ púlila oči prekvapene Lujza, „nevidel vás nikto?“ Chalani kývali záporne hlavami a naberali dych. „Koľko za to chcete?“ Pozrel som na Filipa:

„Päťsto?“ Chvíľu premýšľala, no nakoniec prikývla. Videla sama, že je tu toho požehnane. Vlastnila ešte v dedine krčmu tak, čo nepredá tu, využije určite v nej.

„V malých bankovkách, prosím,“ zakričal som za ňou. Doniesla si peňaženku, mala ju riadne napikovanú. Z hlavy to všetko zrákala a vyrátala nám na stôl dohodnutú sumu.

„Dajte si aspoň malinovsky, chlapci, na mňa,“ ubezpečila nás, že nám ich nezaráta. Veľmi vďačne sme to prijali, malinovka každému z nás dobre padla. Fľaše sme vrátili do prepravky a slušne sme sa rozlúčili „Doneste, ak zase niečo budete mať,“ zašepkala mi, keď som sa obšuchol o jej kozy pri odchode, lebo sa postavila do dverí tak, že sme ju inak obísť nemohli. Vytratili sme sa tou istou cestou, ktorou sme sem prišli. Zastavili sme sa na fajčiarke. Veľmi sme sa tešili, ako to vyšlo. Snažili sme sa netešiť veľmi nahlas, aby sme nevzbudzovali pozornosť a záujem niekoho nezasväteného. Srdce som cítil až v krku. Myslím, že ostatní mali rovnaké pocity, toľko peňazí pokope sme už dávno nevideli.

Na rote sa rýchlo rozkríklo, že už sme späť. Chalani, čo do obchodu vložili svoje keksy, sa nevedeli dočkať, kedy prídu na rad, skoro sa až medzi sebou pobili. Museli sme to robiť nenápadne. Vždy prišiel jeden, posadil sa na posteľ, dali sme každému na výber, či chce peniaze, alebo si vyberie niečo z „lekárne“. Každý chcel radšej niečo z liekov. Nakoniec už bolo jedno, na čo lieky alebo maste sú, keď raz to niekto bude potrebovať. Najviac išla na odbyt vazelína. Adam ju dávkoval polievkovou lyžicou do toho, kto si čo doniesol. Jeden chalan z vedľajšej izby na rýchlo nevedel nič zohnať, tak si nechal desať lyžíc nadávkovať do zimnej čiapky s tým, že kým bude zima vazelína sa dávno minie. Vyplatili

sme „podielnikov“ a zarobili sme a ešte sme aj vykšeftovali ďalší tovar, ktorý sa bude dať použiť inokedy. Brali sme nielen potraviny, ale aj výstrojnú súčiastky. Z toho chaosu z požiarneho poplachu malo veľa chalanov nejaké oblečenie na viac a nejaké iné im zase chýbalo. To, čo mali navyše, niektorí u nás vymenili za to, čo chceli. Filip rozhodol, že berieme všetko, tak sme brali všetko ako po nebohom.

Čas rýchlo pokročil, boli sme s výsledkom spokojní. Ja som si to ešte stále nevedel celé predstaviť, čo ten Filip zamýšľa, no veril som mu, že vie čo robí, aby bolo dobre. Uvedomil som si, že som Kamila od rána nevidel. Určite sa už musel vrátiť, akurát sa mi vyhýba, ako som povedal, aby zas nebolo peklo. Ľahol som na posteľ, založil ruky za hlavu, díval sa do stropu a počúval, ako sa chalani na izbe medzi sebou podpichujú a doberajú, čo bolo vždy, keď bola pohoda. Rozhodol som sa, že si idem pofajčiť, vyšiel som na chodbu. Na druhej strane bol nejaký hlúčik ľudí. Bol som zvedavý, čo sa zase deje, tak som sa aj ja išiel pozrieť. Neveril som vlastným očiam. Kamil stál tvárou k stene so spustenými nohavicami. Všetkých zaujímal jeho zadok. Mal na ňom trstenicou vysádzanú rovnomernú mriežku. Rany vystupovali z pokožky, sfarbovali ju do modra, na niektorých miestach, kde trstenica kožu preťala, bolo vidieť krv, ktorá kde tu stekala v malých tenkých pramienkoch až po stehná. Chalani to uznanlivo komentovali, nielen to, koľko musel Kamil vydržať bolesti, ale hlavne to majstrovstvo prevedenia a rukopis, ktorý sa narote ešte nevidel, no každý už o ňom počul z rozprávania, a ktorým nás inštruktori často strašili, odkedy sme sem prišli. Tu som na vlastné oči pochopil, prečo sa hovorí lepšie raz vidieť ako stokrát počuť. Realita predčila každé rozprávanie. Tak presné, rúzne a hlboké rany sme tu ešte nevideli. Na každej polke zadku mal mriežku z deviatich štvorcov ako nachystanú na piškvorky. už len do nich nakresliť krížiky a krúžky. Tie mu nenasádzal určite nikto iný ako sám veliteľ roty.